

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LIDIA HLIB

LEGENDELE ZÂNEI FLORA

SL
SILVIUS
LIBRIS

LEGENDELE ZÂNEI FLORA

C U P R I N S

<i>Legenda rozei</i>	2
<i>Legenda liliacului</i>	7
<i>Legenda macului</i>	10
<i>Povestea crinului</i>	14
<i>Condurul-doamnei</i>	18
<i>Legenda narcisei</i>	22
<i>Legenda busuiocului și a crăiței</i>	25
<i>Legenda bujorului</i>	28

Legenda rozei

S-au întâmplat acestea în negura îndepărtată a timpurilor stră-străvechi, pe când oamenii nu-l aveau pe Dumnezeu în suflete și credeau în zei păgâni: zeul apelor, al munților, al pădurilor sau al animalelor feroase. Nu aveau nici doctori. Erau conduși de vrăjitori, care știau să descante felurite boli, să folosească buruieni de leac și să citească în stele și în lună.

Și iată că se întâmplase ca într-unul din acele triburi străvechi să fie stăpâni doi vrăjitori, care mereu se certau între ei. Unul se numea Vrăjitorul Alb, iar altul – Vrăjitorul Negru. Cel Alb avea grijă de bolnavi, le dădea sfaturi bune ostașilor ce plecau la bătaie, îi învăța pe vânători să pună capcane și să se apere de animalele răpitoare, pe când Vrăjitorul Negru le vorbea tăios:

— Dacă vreți să nu vă fac farmece, să-mi aduceți jumătate din vânat și să mă ascultați numai pe mine!

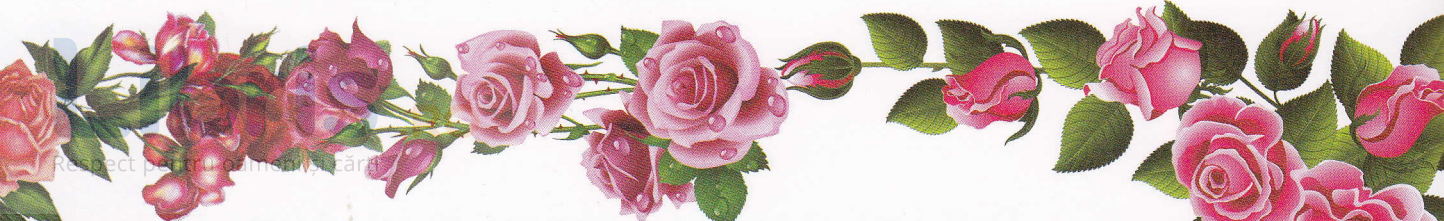
Astfel, bieții oameni nu știau pe cine să asculte și îl urmau ba pe Vrăjitorul Alb, ba pe Vrăjitorul Negru.

Vrăjitorii aveau și ei familii, și copii. Cel Alb avea trei băieți. Feciorul cel mai mare semăna mult cu tatăl său. Era cumpătat, înțelept și frumos, flăcău bun de însurat. Vrăjitorul Negru avea numai un singur copil, o fecioară preafrumoasă, ca o zeiță. O chema Roza. Tatăl său o păzea ca ochii din cap și o iubea mult, deși toți îl cunoșteau ca pe un om crunt și iute la mânie.

Și iată că fiul cel mare al Vrăjitorului Alb, pe nume Măcieș, o îndrăgi din tot sufletul pe Roza. Și fata îl iubea, dar se temea să-i spună tatălui despre alegerea inimii sale. Ea ținea bine minte cuvintele bunicăi:

— Măicuța ta a murit când te-a adus pe lume. S-a stins de inimă rea, de milă față de oamenii nedreptățiți de tatăl tău.

– Și tata cum de nu s-a mai însurat?

– N-a mai avut cu cine. În tribul nostru se nasc mai mulți băieți decât fete. Și niciuna dintre ele n-a vrut să-l ia de soț.

Măcieș erau un flăcău drăgăstos, cu inimă bună, și Roza, care nu cunoscuse mângâierea părintelui său, se simțea fericită. Tinerii urma să se căsătorească. Vrăjitorul Alb nu se împotriva alegerii fiului său. Știa că mama fetei fusese o femeie blajină, și Roza îi semăna în toate. Tinerii se întâlneau pe furiș, așteptând clipa când Vrăjitorul Negru se va duce pe câteva zile în ospeție la vrăjitorii din alte triburi. Atunci se gândeau să joace nunta, ca pe urmă tatăl fetei să nu se mai poată opune.

Dar, într-o zi, pe când Vrăjitorul Negru colinda dealurile, căutând buruieni otrăvitoare bune de farmece, își văzu fata în brațele lui Măcieș. În acea clipă i se întunecă mintea.

